

ע"פ 4657/14 - פלוני,פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים
ע"פ 4657/14

לפני:
כבוד השופט ס' ג'ובראן
כבוד השופט י' עמיהת
כבוד השופט צ' זילברטל

המערערים:
1. פלוני
2. פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על גזר דין של בית המשפט המוחזק תל אביב
בתיק פח 13-03-020563 שניתן ביום 19.06.2014
על ידי כבוד השופטים ג' נויטל, ג' רVID ומי פרח

תאריך הישיבה: ז' באיר התשע"ה (26.04.2015)

בשם המערערים:
בשם המשיבה:

עו"ד ז' עזריה, עו"ד מ' דנינו ועו"ד א' אמירא
עו"ד ת' סגלוביץ

פסק דין

השופט ס' ג'ובראן:

1. לפניו ערעור על גזר דין של בית המשפט בתל אביב-יפו (השופטים ג' נויטל, מ' פרח וג' רVID) בתפ"ח 13-03-2014 מיום 19.6.2014, במסגרתו הושטו על המערערים העונשים הבאים: על המערער 1 הושת עונש של ארבע שנות מאסר בפועל; אסור על תנאי של 18 חודשים, שלא עברו תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירות לפי סימן ה' לפרק י' לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), לרבות ניסיון לבצע עבירות אלה; ופיצוי בסך של 20,000 ש"ח למחלונת. על המערער 2 הושת עונש של שלוש וחצי שנים מאסר בפועל; אסור על תנאי של 18 חודשים, שלא עברו תוך שלוש שנים מיום שחרורו עבירות לפי סימן ה' לפרק י' לחוק, לרבות ניסיון לבצע עבירות אלה; ופיצוי בסך של 20,000 ש"ח למחלונת.

כתב האישום המתוקן

עמוד 1

2. המערערים הורשו על יסוד הוודאות במסגרת הסדר טיעון בעובדות כתוב אישום מתווך, המיחס למערער 1 ביצוע עבירה של מעשה מגונה בין משפחה (ריבוי עבירות), לפי סעיף 348(ב) לחוק, וזאת בנוסבות סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1) יחד עם סעיף 351(ג)(2) לחוק; ולמעערר 2 ביצוע עבירות של מעשה מגונה (ריבוי עבירות), לפי סעיף 348(א) לחוק בנסיבות סעיף 345(א)(3) לחוק, וכן מעשה סדום לפי סעיף 347(א)(1) לחוק.

3. על פי עובדות כתוב האישום מתווך, המערער 1, שהינו דודה של המתלוונת, ביצע בה שורה של מעשים מגונים בהיותה קטינה. במהלך שנת 2008, בביתם של המערערים, עת הייתה המתלוונת כבת 11, החזיק המערער 1 את ידיה של המתלוונת ונתקן לה נשיקה בפייה. במועד אחר במהלך אותה שנה, הוביל המערער 1 את המתלוונת לעבר קבוצת שיחים בעיר חולון, שם נישק אותה על פיה, נגע בחזה מעל לבגדיה והורה לה לגעת באיבר מינו. במהלך שנת 2009 החזיק המערער 1 למתלוונת מחוץ לבית ספרה, אסף אותה באמצעות אופנו, והוביל אותה לגינה ציבורית אשר אינה מוכרת למתלוונת. המתלוונת אמרה למערער 1 כי היא לא מעוניינת להיות שם ואף החלה להתרחק מהמקום, אך נאלצה לשוב על עקבותיה כיוון שלא ידעה כיצד לחזור לביתה. עם שובה המערער 1 נישק אותה בפייה, נגע בחזה מעל בגדייה, הוריד את מכנסי, הורה לה לנשך את איבר מינו החשוף והוא עשתה כן. בהמשך אמרה המתלוונת למערער 1 כי היא רוצה לлечט, אך האחרון ניסה לגעת בגופה מתחת לחולצתה. המתלוונת עצרה את יديו ושבה על בקשתה לлечט מהמקום.

4. אשר למערער 2, שהינו בנו של המערער 1 ובן דודה של המתלוונת, עובדות כתוב האישום מתארות שורה של מעשים מגונים ומשי סדום. במהלך השנים 2007-2011 ביצع המערער 2 מספר מעשים מגונים ומשי סדום במTELוננט, בחדר שבביתה. בשנת 2007, עת הייתה המתלוונת בת 10, נישק אותה המערער 2 בפייה והורה לה לא לספר על כך לאיש. במהלך התקופה שבין שנת 2009 לשנת 2011, עת הייתה המתלוונת בגילאים 12-14, נישק המערער 2 את המתלוונת בפייה, נגע בחזה מתחת לחולצתה וכן נישק את חזה מתחת לחולצתה במספר רב של הזדמנויות. במהלך שנת 2009 הוריד המערער 2 את בגדייה של המתלוונת ואת בגדיו, וחיכר את איבר מינו באיבר מינו. במועד אחר באותה שנה, שם המערער 2 את ידה של המתלוונת על איבר מינו ולבקשו היה ליטפה את איבר מינו. בהמשך הוריד המערער 2 את בגדייה התחתוכנים של המתלוונת ונישק אותה באיבר מינה, במטרה ללמד אותה כיצד עליה לנשך את איבר מינו. לאחר מכן, סימן המערער 2 למתלוונת להתקופף ולבקשו נישקה המערערת את איבר מינו עד אשר הגיע לפורקן. במהלך שנת 2012, עת הייתה המתלוונת בת 15, הוריד המערער 2 את בגדייה התחתוכנים של המתלוונת, נישק אותה באיבר מינה, השכיב אותה על הרצפה תוך שהוא מורה לה לפתח את הפה, והחידר את איבר מינו לפיה.

גזר דין של בית המשפט המחוזי

5. ביום 19.6.2014 גזר בית המשפט המחוזי את דיןם של המערערים. בגזר דין, בית המשפט המחוזי עמד על הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בו, על הנسبות הקשורות ביצוע העבירות ועל מדיניות הענישה הנהוגה. בית המשפט המחוזי קבע כי העריכים החברתיים שנפגעו הם האוטונומיה של המתלוונת, שלמות גופה ובבטיחונה האישי. כן נקבע, כי מדובר בפגיעה קשה בערכיהם אלו.

6. בית המשפט המחוזי הבין בין המערערים בכל הנוגע לנسبות הקשורות ביצוע העבירה, למדיניות הענישה הנהוגה ולנסיבות שאין קשרות ביצוע העבירה. לגבי המערער 1 ציין בית המשפט קמא לחומרה את הנسبות הבאות: התכוון שקדם לביצוע העבירות, שכלל יצירתי הזדמנויות להימצא ביחידות עם המתלוונת; הנזק שנגרם למתלוונת מביצוע העבירות במישור הנפשי, החברתי, הלימודי והמשפחתי, ובשים לב לכך שהיא הייתה בת 11 בלבד בעת ביצוע העבירה הראשונה ואילו המערער 1 היה בתחלת سنנות ה-50 לחיו; הנזול לרעה של כוחו ומעמדו של המערער 1 אשר

היה דודה של המתלוננת וזכתה לאמון מלא מצד הוריה. אשר למדיניות הענישה הנוהגה, בית המשפט המחויז בחר את הענישה בעבירות מין, ובפרט בעבירות בגין בקティנות בעלות קרבה משפחתיות למבחן העבירה, וקבע כי מתחם העונש ההולם נع בין שלוש לשונות מאסר בפועל.

7. על מנת לקבוע את העונש המתאים לערער 1 בתוך המתחם, בית המשפט המחויז ל风俗 בחשבונו את נסיבותיו האישיות שאין קשורות לביצוע העבירה. לזכות המערער ציין בית המשפט המחויז את הוודאותו ונטיית אחראיותו למעשי; עברו הנקוי פליליים; התנהגותו החביבתית ותרומתו לחברה; הפגיעה של העונש בנאשם הסובל ממצב בריאותי רופף; הפגיעה במשפחתו של המערער 1 שתוווצר כתוצאה ממאסרו בהיותו המפrens העיקרי בבית; וחלוּף הזמן מאז ביצוע העבירות. מנגד, בית המשפט המחויז זקף לחובתו של המערער 1 את התמונה שהצטיירה מטאסקיריו שירות המבחן ומהערכת המסוכנות, לפיה הוא אין ל索取 אחריות מלאה על מעשי, משליך חלק מהאחריות על המתלוננת ואיןנו מביע אמפתיה כנה כלפי. לנוכח כל האמור, בית המשפט המחויז גזר את עונשו של המערער 1 כאמור לעיל.

8. בית המשפט המחויז ציין ביחס לערער 2 מספר נסיבות לחומרה הקשורות בביצוע העבירה: העובדה שהמערער 2 פגע במתלוננת לעתים תכופות ורבות; העובדה שהמעשים בוצעו בيتها של המתלוננת שאמור היה להיות מקום מבטחים עבורה; פרק הזמן הארוך בו בוצעו העבירות (חמש שנים) וגילו הצער של המתלוננת עת החלו המעשים המגונים; התכוון של המערער 2, אשר בנסיבותיו ביצע מניפולציות שונות כדי שיימצא בלבד עם המתלוננת והכשיר את החקלא לפגיעה המיניות בה; הנזק שנגרם למתלוננת מביצוע העבירות כמפורט לגבי המערער 1; והניצול לרעה של כוחו ומעמדו של המערער 2 בהיותו בן דודה של המתלוננת הגדל ממנה בחמש שנים וכן בית ביתה. אשר למדיניות הענישה הנוהגה, בית המשפט המחויז בחר את הענישה בעבירות מין דומות, אף השווה את המתחם שנקבע לערער 1 כדי לקבוע את מתחם העונש הרاءו לערער 2. נקבע כי אמן המערער 2 – בნיגוד לערער 1 – אינו נחשב ל"קרוב משפחה" של המתלוננת ברמה המשפטית, עובדה המהווה נסיבה מוקלה מבחינת המערער 2, אך מайдן הוא ביצוע עבירות רבות ותכופות יותר, על פניו תקופה ממשכת יותר, וכן העבירות שביצע היו בוטות וחוורות יותר. אשר על כן, קבע בית המשפט המחויז כי מתחם העונש ההולם עבור המערער 2 נע גם הוא בין שלוש לשונות מאסר בפועל.

9. על מנת לקבוע את העונש המתאים לערער 2 בתוך המתחם, בית המשפט המחויז ל风俗 בחשבונו את נסיבותיו האישיות שאין קשורות לביצוע העבירה. לזכות המערער 2 ציין בית המשפט המחויז את הוודאותו של המערער ונטיית האחראיות מצידו; את עברו הפלילי הנקוי; את הפגיעה של העונש במערער 2 בשים לב לכך שהוא חולה כלויות וסבל בעבר מסיבוכים רפואיים ממשמעותיים; ואת מאਮצי השיקום בנסיבות המליך שירות המבחן כי המערער 2 ירצה את עונשו ביצוע עבודות שירות בלבד. בית המשפט המחויז התחשב במיוחד בגילו הצער ובהיותו קטן בחלוקת מתוקפת ביצוע המעשים, עובדה המחייבת הפקתה בעונשו ביחס לאביו, המערער 1. לחובתו של המערער 2 נזקפה העובدة שדו"ח הערכת המסוכנות סיוג את מסוכנותו המינית של המערער 2 כבינוי, וכן תפיסותיו לגבי העבירות שביצע אשר מלמדות על אי נטיית אחראיות כנה על מעשי ועל נתיחה להשליך את האחראיות על המתלוננת. לנוכח כל האמור, בית המשפט המחויז גזר את עונשו של המערער 2 כאמור לעיל.

नימוקי הערעור ותשובה המשיבה

10. המערערים ערערו על עונש המאסר בפועל שהוטל עליהם. לטענתם, בית המשפט המחויז סתםך על

הנתונים העובדיים שבתקיר נפגעת העבירה ולפיהם קבע את חומרת העונש. לשיטתם, כך הוכנסו פרטים שהם בבחינת עדות שמיעה "בדלת האחורי", מבלתי שיבורו בבית המשפט ומבלתי לאפשר חקירה נגידית. המערער 1 טוען כי היה מקום להפחית מעונשו באופן ניכר מספר סיבות: ראשית, הודהתו בעובדות כתוב האישום המתוקן וחסכו של זמן שיפוטי יקר; שנית, הבעת חרטה מצידו ופיקצי המתלוונת בסכום של 20,000 ש"ח ובסכום המשפט הכלל מדובר בסכום של 40,000 ש"נ; שלישי, מצבו הרפואי החמור הכלל בעיקר בעיות קרדיאולוגיות; רביעית, עברו הפלילי הנקי וכי מדובר במעידה חד פעמית מצידו, תפקודו הכללי החיובי וחטיבתו לכלכלה משק הבית; לבסוף, טוען המערער 1 כי העונש שהושת עליו אינם מידתי וחורג מהנורמה המקובלת בסביבות המקירה, ומפנה למספר פסקי דין אשר, לשיטתו, מעידים על כך.

11. המערער 2 טוען אף הוא כי היה מקום להפחית את עונשו באופן משמעותי בשל מספר נימוקים: ראשית, לנוכח גילו הצער של המערער אשר החל ביצוע העבירות עוד בהיותו קטין; שנית, תסקיר שירות המבחן שהוגש לבית המשפט המחווי ובו הומלץ להסתפק בעונשה על דרך של עבודות שירות בשל שיקולים המבקרים שייקום על פניו עונשה שלישית, מצבו הבריאותי הביעתי, ובפרט בעית הכליות ממנו הוא טובל; רביעית, הודהתו וחסכו של זמן שיפוטי יקר וחסכו של חקירת המתלוונת; לבסוף, המערער 2 מרחיב בטיעונו על כך שיחסיו עם המתלוונת היו יחסים רומנטיים וכל המעשים שייחסו לו נעשו בהסכמה ומתרחש מחשבה שמדובר בנכורה "שאהבת אותו ושטוב לה איתו". עוד טען המערער 2 כי מרבית "היחסים האינטימיים" בין לבין המתלוונת נעשו עם התברורתה של המתלוונת.

12. בדיון שלפנינו ציינו המערערים כי בנו של המערער 1 ואחיו של המערער 2 נפטר בזמן שהותם בכלא וטענו שנთן זה מצדיק אף הוא המתקה מסוימת בעונשם. כמו כן, המערערים הגישו מכתב החתום בידי הווי המתלוונת ובו האחרוניים מבקשים להקל משמעותית בעונשם. בא כוחו של המערער 1 טען כי שינוי זה בגישתה של נפגעת העבירה צריך אף הוא להוביל להפחיתה בעונש.

13. המשיבה חוזרת בה בדיון שלפנינו מסעיף 1ה לכתב האישום השני, שהוגש נגד המערער 2. המשיבה ביקשה למחוק סעיף זה מאחר שבעת ביצוע המעשה המוגנה המתואר בו, מלאו למתלוונת 14 שנים וכן הוא אינו מגלם את יסודות העבירה של סעיף 345א(3), אשר יוחסו למערער 2. עם זאת טענה המשיבה, כי למרות ביטול סעיף זה בכתב האישום העונש שניתן לערערים שניהם הוא מוצדק, ראוי ואני להקל בו. לגבי המערער 1, טענה המשיבה כי חרטתו אינה כנה, הוא מטייל חלק ניכר מהאחריות למעשים על המתלוונת והוא לא הודה במעשייו בהזדמנות הראשונה אלא רק לאחר בקשתו של בית המשפט המחווי כי הצדדים הגיעו להסדר. ביחס למערער 2, טענה המשיבה, כי מרבית מעשיי ובוואדי החמורים שבהם, בוצעו שכבר היה בගיר, ולכן אין להעניק לעובדה שהיא קתין בתחילת ביצוע העבירות משקל נוספת שיביל להפחיתה בעונשו.

פסקיר שירות מבחן משלים

14. ביום 26.4.2015 הוגש תスキירו שירות מבחן משלימים בעניינים של שני המערערים. ביחס למערער 1, התスキיר מעלה שתפקידו במאסר תקין ככל ודוחה כי בשל בעיות רפואיות הוא מצוי במעקב רפואי צמוד, הוא עבר טיפולים ולפעמים הוא אף מופנה לבית החולים. עוד עולה מהතスキיר, כי המערער 1 שיתף פעולה עם השירות הסוציאלי באופן מלא, שולב בקבוצה טיפולית לאסירים שביצעו עבירות מין, הגיע לכל המפגשים, ביצע את המטלות והיה קשוב לתוכנים שעלו. עוד צוין, כי עיקר הת慮בות הטיפולית שעבר עד כה עסקה במצוקה שנגמרה לו ולמשפחה ולא בפגיעה שגרם למתלוונת.

15. ביחס למערער 2 התסיקור מעלה, כי עד כה הוא שולב בקבוצות פסico חינוכיות המהוות את השלב הראשון בטיפול הייעודי לעבריini מין. במסגרת הטיפול לוקח המערער 2 אחריות מלאה למעשי וمبיע חריטה כנה. עם זאת, עולה מהתסיקיר שהמערער 2 נוטה להתנהג באופן מוצה ולייצור רושם חיובי אצל האخر בדרך להתחזק עם החרצה והבעתיות שבהתנהגותו. הערכת גורמי הטיפול בכלל היא כי המערער 2 זוקק לטיפול ארוך ואינטנסיבי במסגרת המחקה בה הוא מרצה את עונשו.

הערכת מסוכנות עדכנית למערער 2

16. ביום 20.4.2015 הוגשה הערה בנוגע למידת המסוכנות העדכנית של המערער 2. הרושם שעלה מבדיקה המערער 2 הוא חסר חיבור רגשי לתוכן דבריו וספק בנוגע למידת האותנטיות שלהם. נמצא כי המערער 2 אימץ את סגנון הדיבור בו נוקטים במהלך הטיפול במסר, אך בשלב זה מדובר בעיקר באמירות מן השפה אל החוץ מבלי שהתכנים הופנו על ידו. עם זאת, ניכר שניי מסויים בעמדתו של המערער 2 על יחסיו עם המתלוננת, בהשוואה להערכת המסוכנות הקודמת. בעוד שבשבוע תיאר המערער 2 את יחסיו עם המתלוננת כהבדלים, כיוון הוא מודה שניצל אותה לשיפור צרכיו המיניים. הרושם הוא שבשלב זה המערער 2 מתחילה להבין את הדברים ברמה הקוגנטיבית בלבד ואיןנו מביע אמפתיה כלפי המתלוננת. הערכת מידת המסוכנות של המערער 2 מותירה כשותפה, קרי, בינוינו.

דין והכרעה

17. לאחר עיון בגזר דיןו של בית המשפט המחויז, בעניינים של שני המערערים, ולאחר עיון בנימוקי הערעור ושמיעת הצדדים לפניו, הגיעו למסקנה כי דין הערעור להידוחות.

18. הלכה ידועה היא כי הרכתה הערעור אינה מתערבת בחומרת העונש שנקבעה על ידי הרכתה הדינונית אלא במקרים חריגים, גם לאחר תיקון 113 לחוק (ראו: ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל (29.1.2009); ע"פ 11/13 עבדוליב נ' מדינת ישראל (22.10.2013); ע"פ 3931/13 באום נ' מדינת ישראל (10.6.2014)). במקרה הנוכחי אינו נמנה עם אותם במקרים הצדיקים התערבות, כפי שובילו להלן.

19. שני המערערים ביצעו עבירות מין בביטחון משפטם הקטינה, תוך ניצול האמון שרחשו להם המתלוננת והורה. המערערים ביצעו את מעשייהם תוך תכנון מוקדם והפעלת מניפולציות שיאפשרו להם להימצא בנסיבות עם המתלוננת. המערערים 1 ו-2 החלו במסכת המעשים המוגנים כשהייתה המתלוננת קטינה, בגילאים 11 ו-10 בהתאמה. המתלוננת, כפי שעלה מתשיק נגעת העבריה, סבלה ועודנה סובלות מנזק רב במספר מישורים וביניהם הרגשי, המשפטי והלימודים.

20. המערערים ניסו לטעון לשינוי לטובה במצבה של המתלוננת ונתלו בכך שההוריה אף שלחו מכתב ובו הם מבקרים להקל משמעותית בעונשם של המערערים. אין בידי לקבל טענה זו כנימוק להפחיתה בעונש. אולם יש להעניק משקל לעמדתו של קורבן העבריה במשפט הפלילי (וראו: ע"פ 2148 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה י"ז לפסק דין של השופט (כתוארו דאז) א' רובינשטיין (16.12.2014)), אך בעניינו יש לבחון את המכתב שלחו הורי המתלוננת בזהירות כפולה ומocopלת. ראשית, משומם שהכתב נשלח על ידי הורה של המתלוננת ולא על ידי המתלוננת עצמה; שנית, משומם שמדובר בעבירות מין בטור המשפט אשר מطبعן חושפות את קורבן העבריה ללחצים מצד בני המשפחה האחרים ואף מצד מבצעי העבריה עצם (השוו: הדר דנציג-רוזנברג ודונה פוגץ' "כשהבה כואבת" – על דילמת

ההתשבות בבקשתן של נשים החיות בצל האלים להקל בענישת הפוגע" מחקרים משפט כ"ו 589 (2010). הדיון הנווג מורנו כי על מנת שסלילת הקורבן תובא בחשבו לצורך קביעה העונש נדרש שהיא תבוא במסגרת הליך מסודר של "צדק מהאה", או כאשר בית המשפט משוכנע כי עמדת נפגע העבירה ניתנה כשהיא חפה מלחצים שונים (עדנה ארבל "עמדתו של קורבן העבירה בהליך המשפטי" ספר גבריאל בר 189, 213-214 (דוד דהאן, דנה כהן-לקח ומיכאל בר עורכים, 2011)).

21. במקורה שלפנינו איננו משוכנע כי עמדתה של נפגעת העבירה הועבירה אלינו כשהיא נקייה מלחצים, בפרט כאשר המכתב נכתב בידי הוריה ולמעשה מתיחס אך ורק לעמדתם, מבליל להזכיר את דעתה שלה. זירות מרבית נדרשת בעניינו גם משום שבתקופת העבירה נכתב שהמתלוננת הביעה חשש שהמעעררים יפגעו בה אם תיפגש עימם בעתיד, ומקווה שהם יכלאו לתקופה ממושכת שתאפשר לה ריפוי. על כל האמור, אינני רואה מקום להתחשבות בעונשם של המעעררים בשל המכתב שכתבו הורי המתלוננת.

22. המעעררים טוענו טענות נוספות בעניין הנسبות הקשורות ביצוע העבירה, ובעניין קביעה מתוך הענישה ההולמת. המעערר 1 טוען כי יש להתחשב בכך שהעבירה הייתה אך מעידה חד-פעמית מצדוי. דין טוענה זו להידחות, כתוב האישום המתוקן מתאר מספר מעשים מגנינים, שהלכו והסלוימו, אשר התפרשו על פני תקופה זמן של שניםים לפחות ולא ניתן בשום אופן לראות בהם "מעידה חד פעמי". המעערר 2 טוען כי יחסיו עם המתלוננת היו בהסכמה מלאה וכי היה ברור לו כי מדובר בנערה שאוהבת אותו וטובה לה אותו. עוד טוען המעערר 2 כי "מה לנו לציין את כמות הנשיקות והחיבוקים כאשר מדובר באהבת אמת". סבורני, כי היה עדיף שטענות מסווג זה, אשר גורמות לאין נוחות בלשון המעטה, לא היו נשמעות כלל. המעשים המגנינים שביצעו המעערר 2 במהלך ה玹תו הגיעו בתקופה בת 10 בלבד והפרש הגילאים ביןיהם הוא, כאמור, גדול מחמש שנים. זאת ועוד, המעערר 2 אף לא הציג הוכחות בערכאה הדינונית לכך שהיחסים נעשו בהסכמה – ובטע לא לכך שמדובר בה באהבת אמת" – וכן אין מקום להעלות טענות מסווג זה בשלב הערעור. מכל מקום ולמעלה מן הדבר, ניתן כי בהערכת המסוכנות העדכנית של המעערר 2 מצוטטים דבריו לפיהם "...אני הבנתי שחויתי גבולות, הייתה תוקפן לפני בת דודה שלי".

23. יתר על כן, עיון בפסקה שניתנה על ידי בית משפט זה בגין ביצוע עבירה זהה שנעבירה בנסיבות דומות לאלו שבמקרה שלפנינו, מראה כי העונש שנגזר על המעעררים אינו חריג מרמת העונשה הנוגנת. כך למשל בע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל (27.8.2014) נקבע שמתחם העונשה הרואוי למעערר שביצע מעשים מגנינים באחיזתו שהיתה מתחת לגיל 14, ואילץ אותה לגעת באיבר מינו, עומד על שלוש עד שבע שנות מאסר בפועל. בע"פ 09/0986 פלוני נ' מדינת ישראל (8.6.2010) נדחה ערעור של מעערר אשר נגזרו עליו חמיש שנות מאסר בגין ביצוע מעשים מגנינים וניסיון אונס באחיזתו למחצה, הקטינה.

24. אשר לעונש בתוך מתחם העונשה, לא ניתן לומר כי השיקולים שהעלו המעעררים, כפי שעולים גם מתקיר השירות המבחן, נעלמו מעניינו של בית המשפט המחויז, וניכר כי הוא נדרש להם בקשר דינו. מותו של בנו של המעערר 1, הוא אחיו של המעערר 2, בעת תקופה מסוימת, הינו טראגי ומצער, אך איןנו יכול להצדיק הקלה בעונשים שניתנו על עבריות מין חמורות שבוצעו בתחום המשפחה. ביחס למעערר 1 בבית המשפט המחויז התייחס למכלול נסיבותו האישיות, ובכללן: הودאותו; שיתוף הפעולה מצדוי; נתילת אחראיות על מעשייו; בעיותו הרפואי והיותו ככלל אדם נורמטיבי ועובד למוות. על כן, אינני רואה לנכון להתרבע בעונש שקבע בית המשפט המחויז ביחס למעערר 1. מעולם לדריש יצוין, כי אמנם למעערר 1 אין עבר פלילי, אך מכיוון שביצע כלפי המתלוננת מספר עבירות שנמשכו פרק זמן בלתי מבוטל, לא ניתן, כאמור, לראות בהתנהגותו מעידה חד פעמית, ולהקל בעונשו בשל זאת.

.25. גם טענותיו של המערער 2 ביחס לנסיבות שאין קשורות לביצוע העבירה קיבלו התייחסות ראהה ונשקלו בראובן ראש עלי ידי בית המשפט המחויזי. שיקול גלו של המערער 2 נידון בהרחבנה בגין דינו של בית המשפט המחויזי והוביל להפחלה בעונשו, אשר נקבע לרף התחתון של מתחם העונש, ואני רואה מקום להפחלה נוספת. טענת המערער 2 לפיה יש להפחית בעונשו משום מרבית העבירות בוצעו בהיותו קטין, דינה להידחות אף היא. מבלי להזכיר בכר, "יתכן ש מבחינה כמותית מרבית העבירות אכן נעשו בהיותו קטין, אולם, לא כך הם פנוי הדברים ביחס לאיוכתן של העבירות. שני המעשים החמורים בכתב האישום המתוקן בו הודה המערער 2 הם מעשי סדום, אשר בוצעו שניהם בהיותו בגיר, בין הגילאים 19-21.

.26. טענה נוספת שהעלתה המערער 2 ביחס לחומרת גזר דיןנו נוגעת לכך ששירות המבחן המליץ להטיל עליו עונש מאסר שירותה בעבודות שירות. לעניין זה, ידועה ההלכה לפיה تسיקור שירות המבחן, על אף הערצת מקצועיותו הרבה, מהוות המלצה בלבד ובית המשפט רשאי להפעיל את שיקול דעתו בהתחשב בכל האינטרסים העומדים לפניו (בש"פ 5309/05 צמח נ' מדינת ישראל (29.6.2005)). בית המשפט המחויזי התייחס לכך מפורשות בגין דינו וקבע כי המלצה שירות המבחן אינה עולה בקנה אחד עם מדיניות הענישה המקובלת, האינטרס הציבורי וההתחשבות הרואהה בקורבן העבירה (פסקה 14.3 לגזר דיןנו של בית המשפט המחויזי). איןני רואה מקום להתערב בעניין זה בשיקול דעתה של הערכאה הדינית. עמדתו של בית המשפט המחויזי מקובלת עלי, לנוכח חומרתן של העבירות והפגיעה הקשה בערכיהם המוגנים שצינו לעיל. ביחס לשאר נסיבותיו האישיות של המערער 2, ובכללן: הודהתו; שיטוף הפעולה מצד זו; נטיית אחريונות על מעשיו; בעיותו הרפואיות; עברו הנקי והיותו בכלל אדם נורמטיביכל אלה כבר נשקלו בקפידה בבית המשפט המחויזי ואני רואה מקום להתערבות בקביעותיו אלה.

.27. אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, כ"ג בסיוון התשע"ה (10.6.2015).

שפט

שפט

שפט